

IV

*Soudce Ti osloví zvláštní osoba;
cesta dostává jiný smysl.*

Řeka se pod zářícím bílým měsícem stávala bronzovým zrcadlem a temné hory procesím taoistických poutníků v kápích, přicházejících medítovat o nebytí pozemských skutečností. Kroky soudce Ti mimovolně vedly k lodi, na jejíž zádi viděl o několik hodin dříve tu půvabnou ženskou postavu. Štěstí mu přálo. Ta osoba si dopřávala čerstvého vzduchu na balkonu, oblečená v domácích šatech z lehkého hedvábí, jehož elegantní sklady dávaly tušit zvláště tvary. Dívala se na řeku, téměř zády ke svému obdivovateli. Byl tím zjevem zcela uchvácen, když se ozval nějaký hlas a on sebou trhl.

„Dosáhl už vážený soudce Ti nějakého pokroku v pátrání?“

Ve světle lampionů se pohnula nějaká postava. Byl to malý mužík, jehož šedý šat připomínal měšťanský oděv. Neznámý si ověřil, že není v doslechu žádné ucho.

„Terč ještě nebyl odhalen,“ pokračoval. „Doufám, že budu brzy kontaktován. Pak převezme štafetu Vaše Excellence.“

Ti si říkal, co to má být, ta historka s terčem a s převzetím štafety. Co má znamenat ten lukostřelecký slovník?

„Nerozumím ani zbla tomu, co říkáte. O čem to mluvíte?“

„Vy jste nedostal vzkaz?“ řekl jeho protějšek a couvl.

Pohlížel na soudce, jako kdyby právě urazil císařskou rodinu až do osmé generace. Zamumlal pár slov o příštím shledání, obrátil se na patě a rozplynul se ve stínu stejně pokradmu, jako se z něj vynořil.

Soudce si začínal myslet, že se plaví po jedné z devíti pekelných řek* mezi bludnými dušemi a ztracenými duchy. Kde se vzal ten zvláštní chlapík a jak ho poznal? Ostatně zasedání jeho soudu byla veřejná a on se nenamáhal nějak změnit svůj vzhled, akorát si nevzal ty oficiální cetky. Mohl tušit, že toho využijí nějakí pomatenci, aby ho otravovali řečmi bez hlavy a paty. Ještě ke všemu ta líbezňavá postava opustila balkon. Nezbyvalo mu, než se vrátit a doufat, že jeho spolucestující nemají v úmyslu organizovat mu i zakončení večera.

Jak se obával, našel je zabrané do hry v kostky, v níž vynikal bonz a jeho nadšení. Po špatné hygieně a konzumaci silných nápojů tento pohled pověst putujících mnichů nijak nevylepšil. Nutnost přežít v nepřátelském prostředí je vedla ke kompromisům velmi vzdáleným poustevnickému životu. Znovu soudce vyzvali, aby se připojil k veselé společnosti, kde by bezpochyby přišel o několik svazků mincí patřících pchenglajskému ja-menu.

* Žlutou řekou nazývají Číňané i cestu, která vede do pekel.